

Bieruń, 20 lutego 2019r.

Trybunał Konstytucyjny
al. Jana Christiana Szucha 12A
00-918 Warszawa

Skarżąca: M Sp. z o.o. z siedzibą w T przy ul. T ;

KRS:

-reprezentowana przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu

r. pr. Adama Zug (Kt 2477);

Kancelaria Radcy Prawnego Adam Zug

ul. Staromłyńska 23, 43-150 Bieruń.

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając w imieniu Skarżącego, jako pełnomocnik ustanowiony z urzędu, na podstawie art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997r. (dalej Konstytucja RP) oraz art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 roku o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, **wnoszę o:**

1. stwierdzenie, iż przepis art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w zakresie w jakim uniemożliwia stronie merytoryczne rozpoznanie sprawy ograniczając obowiązek przyjęcia przez Sąd Najwyższy skargi kasacyjnej do rozpoznania jedynie do skarg oczywiście uzasadnionych i tym samym dochodzenie odpowiedniego odszkodowania od Skarbu Państwa jest niezgodny z art. 77 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 2 w zw. z art. 45 ust. 1, oraz niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji oraz z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP.
2. zasądzenie na rzecz pełnomocnika Skarżącego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, a to wg norm przepisanych, w szczególności zaś art. 54 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 roku o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym.

Jednocześnie oświadczam, iż do dnia dzisiejszego, Skarżący nie pokrył ww. kosztów ani w całości ani w części.

PODSTAWY SKARGI KONSTYTUCYJNEJ

1. Orzeczenie naruszające prawa i wolności Skarżącego.

Przepis będący przedmiotem skargi konstytucyjnej stanowił podstawę wydania postanowienia Sądu Najwyższego, wydanego w sprawie o sygn. akt _____ z dnia _____ czerwca 2018 roku w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Zgodnie z obowiązującymi przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964r. *Kodeks postępowania cywilnego (dalej: k.p.c.)*, od postanowienia Sądu Najwyższego z dnia _____ czerwca 2018 r., Skarżącemu nie przysługiwały dalsze środki zaskarżenia. Zgodnie z k.p.c. na postanowienie o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przysługuje zażalenie.

W związku z powyższym, wydanie przez Sąd Najwyższy przedmiotowego postanowienia wyczerpało drogę prawną, która przysługiwała Skarżącemu w niniejszej sprawie.

2. Zaskarżony przepis ustawy.

Przepis art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. stanowi, że Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W tym miejscu wymaga podkreślenia, że za prawidłowością wskazania przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jako podstawy prawnej ostatecznego orzeczenia, z którym Skarżący łączy naruszenie przysługujących mu praw konstytucyjnych jest treść ostatecznego postanowienia Sądu Najwyższego z dnia _____ czerwca 2018 roku.

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu przytoczonego postanowienia wskazał, że „wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien obejmować przesłankę przewidzianą

w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwzględnieniem obowiązku skarżącego do wykazania kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającego na jego oczywistej widoczności od razu, bez potrzeby wnikliwej analizy stanu faktycznego i uregulowań prawnych.”

Przedmiotową przesłankę stanowi okoliczność, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Zdaniem Skarżącego dokonanie arbitralnej oceny oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, ogranicza w sposób istotny prawo strony do rzetelnego rozpoznania jej sprawy oraz prawo do sądu. Co więcej, odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zamyka stronie możliwość dochodzenia swych praw.

Skarżący przed Sądem I i II instancji dochodził odszkodowania od Skarbu Państwa za bezpodstawne i niezgodne z prawem zamknięcie drogi do złożenia skargi konstytucyjnej. W tym miejscu wymaga wskazania, że odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa obejmuje szkody powstałe w wyniku wydania prawomocnego orzeczenia sądowego. Zgodnie jednak z art. 417¹ § 2 Kodeksu cywilnego, jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem, chyba, że przepisy odrębne stanowią inaczej. W odniesieniu do orzeczeń sądowych wydanych w sprawach cywilnych istnieją obecnie trzy możliwości stwierdzenia we właściwym postępowaniu, że orzeczenie było niezgodne z prawem, a mianowicie: skarga kasacyjna, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia oraz skarga o wznowienie postępowania. Każdy z tych nadzwyczajnych środków zaskarżenia ma określony zakres zastosowania. Stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem w odrębnym postępowaniu otwiera drogę do dochodzenia wynagrodzenia szkód wyrządzonych prawomocnym orzeczeniem sądowym.

W przedmiotowej sprawie Skarżący dochodził zapłaty odszkodowania za wydanie orzeczenia niezgodnego z prawem. Sąd I instancji wydał orzeczenie niezgodne z prawem, zaś Sąd II instancji nie wydał orzeczenia reformatoryjnego lub kasatoryjnego w odniesieniu do zaskarżonego wyroku i w konsekwencji utrzymał w mocy wyrok niezgodny z prawem.

W związku z powyższym koniecznym stało się wniesienie skargi kasacyjnej do Sądu Najwyższego celem stwierdzenia, że wydane wcześniej przez Sąd obu instancji wyroki były niezgodne z prawem i tym samym umożliwienia uzyskania przez Skarżącego rekompensaty szkody, która została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy

publicznej. Z uwagi jednak na odmowę przyjęcia przez Sąd Najwyższy skargi do rozpoznania, Skarżącemu uniemożliwiono merytoryczne rozpoznanie sprawy oraz zamykając drogę sądową uzyskanie stosownego odszkodowania.

3. Naruszenie konstytucyjnych wolności i praw.

a) **Zasada prawa do sądu** wynikająca z art. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 w zw. z art. 79 ust. 1 Konstytucji RP poprzez pozbawienie możliwości merytorycznego rozpoznania sprawy wskutek odmowy przyjęcia sprawy do rozpoznania z uwagi na niespełnienie przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej.

Konstytucja w art. 45 stanowi, że: *„Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia swojej sprawy, bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.”* Jest to jedna z fundamentalnych zasad państwa prawnego.

Sprzeczność zaskarżonego przepisu z Konstytucją polega na tym, że posługuje się on pojęciem „oczywistej zasadności”, nie definiując przy tym użytego w przepisie pojęcia. Prowadzi to do dowolności interpretacyjnych oraz budzi wątpliwości w przedmiocie techniki legislacyjnej.

Dokonanie arbitralnej oceny „oczywistej zasadności” jest sprzeczne z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawnego. Sąd Najwyższy dokonuje kontroli zaskarżonego orzeczenia, zaś od wyniku tej kontroli zależy możliwość późniejszego dochodzenia przez stronę odszkodowania za niezgodne z prawem działanie organów władzy publicznej.

Art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. w zakresie w jakim daje możliwość arbitralnego niezaskarżalnego rozstrzygnięcia, naruszenia praw i wolności- zakaz zamykania drogi sądowej dochodzenia naruszonych praw i wolności przy braku rozpoznania sprawy ze wskazaniem merytorycznych przyczyn zakończenia postępowania, powinien zostać wyeliminowany z systemu prawnego.

b) **Zasada prawa do odszkodowania za niezgodne z prawem działanie organów władzy publicznej** zgodnie ze stanowiskiem doktryny stanowi wyznacznik praworządności danego państwa (*vide: J.J. Skoczylas, Odpowiedzialność Skarbu Państwa i innych podmiotów przy wykonywaniu władzy publicznej w noweli do kodeksu cywilnego, PSąd. 2004, nr 9, s. 21*). Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 23 września 2003 r., K 20/02 wskazał, że naruszenia prawa mogą zdarzać się w działalności władz publicznych, ale zawsze musi istnieć mechanizm zapewniający ustalenie i kompensację wynikających z tego działania szkód. Ponadto, jak podnosi się w doktrynie niezgodność z prawem, aby mogła uzasadniać roszczenie o wynagrodzenie szkody, musi zostać w sposób należyty stwierdzona. Jednocześnie z przesłanką stwierdzenia niezgodności z prawem w odpowiedniej procedurze, wiąże się wymóg ustanowienia przez ustawę odpowiednich procedur w tym zakresie (*vide: Garlicki Leszek (red.), Zubik Marek (red.), Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej. Komentarz. Tom II, wyd. II, Wydawnictwo Sejmowe 2016*). W przypadku orzeczeń sądowych niezbędne jest stworzenie możliwości stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnych orzeczeń sądowych w celu umożliwienia dochodzenia roszczeń o wynagrodzenie szkody (*vide: wyrok TK z 1 kwietnia 2008 r., SK 77/06*).

UZASADNIENIE

1. Stan faktyczny.

Skarżący pismem z dnia czerwca 2015 roku złożył pozew do Sądu Okręgowego w K , Wydziału I Cywilnego o zasądzenie kwoty zł wraz z odsetkami od dnia czerwca 2015 roku tytułem odszkodowania za bezpodstawne i niezgodne z prawem zamknięcie stronie powodowej drogi do złożenia skargi konstytucyjnej tj. art. 79 § 1 Konstytucji, a to poprzez wydanie orzeczenia w sposób oczywiście niezgodny z prawem.

Wyrokiem z dnia marca 2016 roku Sąd Okręgowy w K oddalił powództwo wskazując na brak dowodów szkody uprawniających powoda do dochodzenia roszczenia, a także okoliczność, że prawo do złożenia skargi konstytucyjnej oraz związane z nim prawo do uzyskania sprawiedliwego wyroku nie jest prawem jednostki, które należy rozpoznawać na gruncie dóbr osobistych.

Skarżący od w/w wyroku wniósł apelację pismem z dnia kwietnia 2016 roku. W apelacji Skarżący zarzucił wyrokowi Sądu I instancji m.in. naruszenie przepisów prawa materialnego, a to art. 45 ust.1 Konstytucji poprzez jego niezastosowanie, polegające na przyjęciu, że w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa -Sądowi Rejonowemu, co do którego właściwym jest Sąd Okręgowy, orzekać może Sędzia Sądu Rejonowego delegowany do Sądu Okręgowego. Skarżący w apelacji zarzucił również naruszenie art. 23 k.c. w zw. z art. 43 k.c. poprzez błędną wykładnię, a to poprzez przyjęcie, że prawo konstytucyjnie chronione nie jest dobrem osobistym powoda, a także art. 448 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że stronie nie należy się zadośćuczynienie lub odszkodowanie za bezprawne uniemożliwienie wniesienia środka odwoławczego w postaci skargi konstytucyjnej. Skarżący w apelacji sformułował również zarzut naruszenia art. 417 ust.1 w zw. z art. 77 ust. 1 Konstytucji poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że niezgodne z prawem działanie władzy publicznej nie powoduje odpowiedzialności Skarbu Państwa za pozbawienie strony prawa do sprawiedliwego i zgodnego z prawem wyroku w tym jego skutków, a ponadto uznanie iż wykazanie utraconych korzyści ma polegać na ich udowodnieniu, nie zaś na ich uprawdopodobnieniu.

Ponadto, Skarżący w apelacji zarzucił także naruszenie prawa procesowego, a to art. 231 k.p.c., 233 § 1 k.p.c., art. 379 § 1 k.p.c.

Wyrokiem z dnia czerwca 2017 roku Sąd Apelacyjny w K w sprawie o sygn. akt oddalił apelację Skarżącego.

Od wskazanego wyroku pełnomocnik Skarżącego wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną pismem z dnia października 2017 roku, opierając ją na zarzucie naruszenia prawa materialnego, a to art. 23 w zw. z art. 43 k.c. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że konstytucyjnie chronione prawo do sądu nie stanowi dobra osobistego osoby prawnej oraz naruszenie prawa procesowego mającego istotny wpływ na wynik sprawy, a to art. 379 pkt 4 k.p.c. poprzez rozpoznanie sprawy w pierwszej instancji przez skład sądu orzekającego sprzeczny z przepisami prawa, względnie przez skład sędziowski obejmujący sędziego wyłączanego z mocy ustawy oraz art. 55 ust. 1 i 2 ustawy prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 10, art. 45 ust.1, art. 173 i art. 180 Konstytucji poprzez rozpoznanie sprawy w pierwszej instancji przez skład orzekający

obejmujący sędziego pełniącego obowiązki w sądzie niezgodnym z aktem powołania go na stanowisko sędziego przez Prezydenta RP.

Sąd Najwyższy w dniu czerwca 2018 roku wydał postanowienie w sprawie o sygn. akt , w którym odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. W uzasadnieniu Sąd Najwyższy wskazał, że cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. Sąd Najwyższy wskazał także, że: *„wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien obejmować przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., z uwzględnieniem obowiązku skarżącego do wykazania kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającego na jego oczywistej widoczności od razu, bez potrzeby wnikliwej analizy stanu faktycznego i uregulowań prawnych.”*

W związku z powyższym, Skarżący skierował do Sądu Rejonowego w T wniosek o ustanowienie pełnomocnika procesowego celem wniesienia skargi konstytucyjnej od postanowienia Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2018 roku odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

2. Niezgodność skarżonego przepisu z Konstytucją RP.

Niezgodność z art. 77 ust. 1 Konstytucji w zw. z art. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji, oraz z art. 45 ust.1 Konstytucji oraz z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, uniemożliwiających stronie merytoryczne rozpoznanie sprawy oraz wynagrodzenia szkody, jaka została wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej.

„Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.” Tak brzmi jedna z podstawowych zasad ustroju Państwa Polskiego wyrażona w art. 2 ustawy zasadniczej. Z zasady demokratycznego państwa prawnego, wywodzić można wiele innych zasad o węższym znaczeniu, dzięki którym ogólna zasada zawarta w art. 2 Konstytucji RP zostaje skonkretyzowana.

Jedną z najbardziej znaczących zasad wywodzonych z zasady demokratycznego państwa prawnego, jest zasada prawa do sądu zawarta w treści art. 45 ust. 1 Konstytucji RP który stanowi, iż *„Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.”*

W przedmiotowej sprawie Skarżący dochodził od Skarbu Państwa, reprezentowanego przez Prezesa Sądu Rejonowego w T odszkodowania za bezpodstawne i niezgodne z prawem zamknięciem Skarżącemu drogi do złożenia skargi konstytucyjnej. Sądy obydwu instancji oddaliły powództwo Skarżącego, zaś Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania. Tym samym Skarżący został pozbawiony prawa do merytorycznego rozpoznania sprawy i wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej.

Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2018 roku jest postanowieniem ostatecznym, gdyż przepisy k.p.c. nie przewidują możliwości zaskarżenia tego postanowienia. Tym samym doszło do naruszenia art. 45 Konstytucji, wyrażającego zasadę prawa do sądu oraz merytorycznego rozpoznania sprawy.

Przedmiotem kontroli jest art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. gdyż ogranicza stronie prawo do merytorycznego rozpoznania sprawy, a także uzyskania rozstrzygnięcia stanowiącego prejudykat w sprawie dla uzyskania odszkodowania za niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej.

Postępowanie zainicjowane wniesieniem skargi kasacyjnej jest postępowaniem jednoinstancyjnym, w sytuacji, gdy z uwagi na okoliczność, że powinno być postępowaniem niezależnym od wcześniej prowadzonych postępowań na których jest oparte, narusza art. 176 ust.1 Konstytucji.

Skarżący wniósł skargę kasacyjną zachowując wszystkie przewidziane przepisami prawa wymogi formalne oraz obszernie przedstawiając swoje żądania, a jednak odmówiono przyjęcia skargi do rozpoznania opierając uzasadnienie na niespełnieniu przesłanki „oczywistej zasadności skargi”. Jest to sformułowanie wysoce ocenne. Ponadto, wymaga także podkreślenia, że o tym czy skargę przyjmą do merytorycznego rozpoznania rozstrzyga

Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego na posiedzeniu niejawnym. Postanowienie w przedmiocie odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest postanowieniem niezaskarżalnym, a zatem zamyka stronie drogę sądową do dochodzenia jej praw.

Instytucja odmowy przyjęcia skargi do rozpoznania m.in. na podstawie braku spełnienia przesłanki jej oczywistej zasadności w związku z brakiem możliwości zaskarżenia wydanego w wyniku tak przeprowadzonej kontroli postanowienie narusza prawo do sądu.

Co niezwykle istotne w kontekście przedmiotowej sprawy w świetle obecnego brzmienia art. 417¹ § 2 k.c. odpowiedzialność odszkodowawcza Skarbu Państwa obejmuje szkody powstałe w wyniku wydania prawomocnego orzeczenia sądowego. Zgodnie z powołanym przepisem warunkiem uzyskania odszkodowania w tym trybie jest stwierdzenie we właściwym postępowaniu, że wydane orzeczenie jest niezgodne z prawem, czyli uzyskanie tzw. prejudykatu. Istnieją trzy możliwości stwierdzenia, że orzeczenie jest niezgodne z prawem: skarga kasacyjna, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem oraz skarga o wznowienie postępowania. Każda z tych skarg ma jednak swój zakres zastosowania.

Mając na uwadze powyższe, Skarżący wnosi o stwierdzenie, że art. 398⁹ § 1 pkt 4 w zakresie w którym ogranicza stronie prawo do merytorycznego rozpoznania sprawy oraz uzyskania rozstrzygnięcia stanowiącego prejudykat niezbędny dla uzyskania odszkodowania za niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej, jest niezgodny z art. 77 ust.1, w zw. z art. 2 w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz niezgodny z art. 45 ust.1 Konstytucji, a także z art. 176 ust. 1 Konstytucji.

3. Umocowanie pełnomocnika i termin do wniesienia skargi.

W związku z doręczeniem pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 10 września 2018 roku postanowienia Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2018 roku, Skarżący pismem z dnia 13 września 2018 roku skierował do Sądu Rejonowego w T wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem sporządzenia skargi konstytucyjnej na przedmiotowe postanowienie Sądu Najwyższego.

Data doręczenia ostatniego orzeczenia w sprawie wykazana zgodnie z trackingiem pocztowym oraz uwierzytelnioną kopią koperty potwierdzającej datę doręczenia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2018 r.:

Dane przesyłki:

Numer przesyłki

Data nadania: 2018-09-07

Rodzaj przesyłki: Przesyłka firmowa polecona zamiejscowa

Kraj nadania: Polska

Kraj przeznaczenia: Polska

Urząd nadania: PP K

Usługi komplementarne/dodatkowe: EPOR - Elektroniczne potwierdzenie odbioru - rozszerzone
Potwierdzenie odbioru

Masa: 0.05 kg

Status przesyłki:

Nazwa zdarzenia	Data i czas	Jednostka pocztowa
Nadanie	2018-09-07 16:07	PP K
Przesyłka w transporcie	2018-09-07 18:00	
Przygotowano do doręczenia	2018-09-10 10:15	UP K
Przekazano do doręczenia	2018-09-10 11:45	UP K
Doręczono	2018-09-10 13:49	UP K

Sąd Rejonowy w T w dniu października 2018 roku wydał postanowienie o ustanowieniu dla Skarżącego pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego celem wniesienia skargi konstytucyjnej w związku z postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2018 roku, sygn. akt

Odpis postanowienia Sądu Rejonowego w T z dnia października 2018r. sygn. akt w przedmiocie ustanowienia dla Skarżącego pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego celem wniesienia skargi konstytucyjnej wraz z wyznaczeniem radcy prawnego Adama Zuga pełnomocnikiem z urzędu, dokonany przez Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach został doręczony pełnomocnikowi w dniu 5 grudnia 2018 roku.

W związku z powyższym, termin do wniesienia skargi konstytucyjnej w niniejszej sprawie rozpoczął swój bieg w dniu 11 września 2018 roku, tj. w dniu następnym po dniu w którym pełnomocnikowi Skarżącego doręczono ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiotowej sprawie w postaci postanowienia Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2018 roku.

Skarżący w dniu 14 września 2018 roku skierował do Sądu Rejonowego w T wnioski o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, a zatem z tym dniem bieg terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej uległ zawieszeniu do dnia 5 grudnia 2018 roku, w którym to doręczono pełnomocnikowi Skarżącego rozstrzygnięcie właściwego organu, a to Okręgowej Izby Radców Prawnych w Katowicach o wyznaczeniu go pełnomocnikiem Skarżącego. A zatem z dniem 6 grudnia 2018 roku nastąpiło wznowienie terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej.

Zgodnie z art. 77 *Ustawy o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym* skargę konstytucyjną należy wnieść po wyczerpaniu drogi prawnej, w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

W takiej sytuacji termin trzymiesięczny należy liczyć w dniach, a to na podstawie art. 114 Kodeksu cywilnego, przy czym miesiąc liczy się za 30 dni.

W związku z powyższym cztery dni terminu upłynęły od doręczenia Skarżącemu ostatecznego orzeczenia do złożenia przez Skarżącego wniosku o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Termin rozpoczął swój dalszy bieg od dnia 6 grudnia 2018 roku włącznie i upłynie w dniu 1 marca 2019 roku.

Mając na uwadze powyższe, niniejsza skarga została wniesiona z zachowaniem przepisane go terminu.

W świetle wskazanych okoliczności faktycznych i prawnych uważam niniejszą skargę za uzasadnioną i tym samym zasługującą na uwzględnienie przez Trybunał Konstytucyjny.

RADCA PRAWNY

Adam Zug

Załączniki:

- 1) odpis wyroku Sądu Okręgowego w K z dnia marca 2016 r., sygn. akt ;
- 2) apelacja Powoda z dnia kwietnia 2016 roku;
- 3) odpis wyroku Sądu Apelacyjnego w K z dnia czerwca 2017 r., sygn. akt ;
- 4) skarga kasacyjna z dnia października 2019 roku;
- 5) odpis postanowienia Sądu Najwyższego z dnia czerwca 2018 roku wraz z kserokopią koperty potwierdzającej doręczenie postanowienia pełnomocnikowi Skarżącej w dniu 10 września 2018 roku oraz wydrukiem ze strony emonitoring.poczta-polska.pl;
- 6) informacja z KRS Skarżącej;
- 7) wniosek Skarżącej z dnia 13 września 2018 r. wraz z potwierdzeniem nadania;
- 8) odpis postanowienia Sądu Rejonowego w T z dnia października 2018 r.;
- 9) pismo OIRP w Katowicach z dnia listopada 2018 r. wraz z kopertą potwierdzającą doręczenie pisma pełnomocnikowi Skarżącej;
- 10) odpis pisma z dnia grudnia 2018 roku informującego Skarżącą o ustanowieniu pełnomocnika z urzędu w osobie r. pr. Adama Zug wraz z potwierdzeniem nadania;
- 11) cztery odpisy niniejszej skargi, wraz z załącznikami.

Otrzymują:

- 1) Trybunał Konstytucyjny w pięciu egzemplarzach;
- 2) a/a.